

ת"פ 6567/04 - מדינת ישראל נגד אנבר שירבנסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 6567-04-12 מדינת ישראל נ' שירבנסקי
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל
המאשימה
נגד
אנבר שירבנסקי ע"י ב"כ עו"ד יעקב שחלאר
הנאשם

הכרעת דין

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד המטלון מאיר אציגדיב (להלן: "המטلون"), כקופאי בחניון ליד שגרירות ארה"ב, ברוח' הירקון 63, בתל-אביב (להלן: "חניון").

בתאריך 28.3.12 בשעות הערב המאוחרות נכנס הנאשם עם ידיתו דاز, סבינה חנוכיב (להלן: "סבינה"), ברכבה של סבינה (להלן: "רכב"), לחניון.

למחרת בבוקר, בתאריך 29.3.12 סמוך לשעה 07:08 ביקשו הנאשם וסבינה יצאת מהחניון והמטلون דרש מהם לשלם את דמי החניה.

הנאשם סירב לשלם בעונה שבעת כניסה שלם עבור החניה ונאמר לו שהתשולם תקף ל-24 שעות חניה.

nocach דרישתו של המטלון מהנאשם לשלם וסירובו של الآخرן להיעתר לבקשתו התפתח בין השניים ויכוח קולני, אשר הסלים לכדי עימות פיזי.

על העובדות עד כאן אין מחלוקת בין הצדדים.

2. לטענת המאשימה, אותה פירטה בעובדות כתוב האישום, על רקע הוויוקה שהתעורר בין הנאשם למטלון, איים הנאשם על המטלון בפגיעה, שלא כדין, בגין, בכך שהתקרב אל פניו בצורה מאימה, אמר לו ש"זין אותו", שהוא לא מכיר אותו ושיצטער על מה שאמר, וזאת בכונה להפחידו או להקינטו.

עמוד 1

בתגובה, הדף המתלוון את הנאשם על מנת להרחקו ממנה והנאם הוסיף לאיים על המתלוון בכך שחרר ואמר לו "ש"זין אותו" וכי הוא אינו יודע עם מי יש לו עסק.

על רקע האיום אמר המתלוון לנאם שלא יחזור לחנות בחניון, ובתגובה ניגש הנאשם לרכב, הוציא ממנו מספריהם, פצע, בעודו מזמין, את המתלוון, בכך שהרים את המספריהם וחתר את המתלוון בידו, אותה הניף על מנת להגן על עצמו, ובהמשך ذكر את המתלוון בבטנו באמצעות המספריהם.

כתוצאה מהאירוע פונה המתלוון באMBOLנס לצורך קבלת טיפול בבית החולים, שם נסגר בסיכון פצע הדקירה בבטנו ואובחן חתר בידו באורך 7 ס"מ.

על כל אלה מואשם הנאשם בפרק הוראות החיקוק בעבירה של פצעה כשהעברי מזמין, על פי סעיף 334 ביחד עם סעיף 335(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

3. **בmeaning לכתב האישום** הודה הנאשם כי היה במקום בזמן המתואר בכתב האישום אך טען כי הותקף ואוים על ידי המתלוון והתגונן מפניו.

הנאם כפר בפצעת המתלוון באמצעות המספריהם.

4. ניתוח הראיות -

בבואי לנתח את הראיות בתיק, אפנה תחילת לבחינת גרסת הנאשם, כפי שנמסרה במשטרת בלוש הזרמוויות ביום האירוע ואל גרטסו, כפי שנמסרה בעדותו בבית המשפט, ואכרייע בשאלת אילו מהשתים עדיפה עליו ועל יסוד מה.

בהמשך אעמד על משמעות ההכרעה בין הגרסאות.

בכל הגרסאות שמסר הנאשם הודה למעשה שדקר את המתלוון מושם ש"**איבד את העשונות**" או "**קיביל קרייה**" ולא העלה טענה של הגנה עצמית.

לעומת זאת בעדותו בבית המשפט העלה, לראשונה, טענה של הגנה עצמית, הכל כפי שיפורט להלן:

את הגרסה הראשונה פרש הנאשם כבר בפני שוטר הסיוור, רס"ר ג'ונתן אורצ'נסקי (להלן: "**שוטר הסיוור**") אשר פגש אותו, ברח' יגאל אלון בתל-אביב, לאחר שביצע מספר פעולות לאיתור פרטיו בעל הרכב ויצירת קשר עם סבינה, בעלת הרכב, לאחר שהיא ייחד עם הנאשם עזבו ברכבתה את החניון, מיד עם תום האירוע.

בגרסתו, כפי שהועלתה על הכתב, סמור לאחר מסירתה לשוטר הסיוור, בדו"ח פועלה ובתמצית בדו"ח המעצר, סיפר הנאשם על הויכוח הקולני שהתפתח בין לביון המתלוון, כשהמתלוון התייל "**לדבר אותו בידיהם**" ותקף אותו. על פי דבריו, לא הגיע באלימות למעשי המתלוון ולא "החזיר" לו, אך ברגע שהמתלוון קילל את חברתו

"איבד את העשתונות אז הוא ל乾坤 חד מהרכב בדلت הנושא מקדימה ונתן לו מכות עם זה באזר גופו... לאחר כ-2 דקות הם עזבו את המקום".

הדברים נמסרו לשוטר הסיור, אליבא דגרסטו, במהלך תחקיר ראשוני מבלי שקדמה לאמירת הדברים זהה מפני הפללה עצמית. לפיכך, לדברים שנמסרו על ידי הנאשם לשוטר הסיור יונתן משקל ראייתו רק ככל שהוא מתישבים עם שתי הגרסאות הנוספות שמסר הנאשם באותו יום בהודעתו, בפני שני חוקרים שונים, בתחנת המשטרה אליה הובא לאחר מעצרו.

בהודעתו הראשונה במשטרת, ביום האירוע, שנמסרה לאחר שנפגש עם עורך דין מטעמו ולאחר שהוזהר כדין, תיאר את הוויוכת שהתעורר בינו לבין המתלוון ומספר במלל חופשי את גרסתו לגבי פרטי האירוע.

על פי גרסה זו, אمنם בתחילת האירוע המתלוון החל לשוחח עמו "עם הידים" ואף ניסה לתת לו מכות, אך הוא הצליח להחזיק אותו. בשלב זה לטענתו הנאשם "הוא התחיל לקלל אותו, אמר לי בן זונה הזונה שלידך... אמרתי לסייעו שתיכנס לרכב ואמרתי לו, על המילים האלה שאמרת אתה תאכל אותה אחד אחד. הוא לא הפסיק והמשיך, אני הוציאי משאו מהרכב ונתתי לו... בגין מה שהוא אמר רציתי שהוא יקבל".

ה הנאשם ממשיך ומספר כי ה"משאו" שהוציא מהרכב זה "חלק מספריים", שעמד על חלון הרכב כדי להחזיקו.

לשאלת החוקר אף הוסיף "אמרתי לו שהוא יבקש ממנו סליחה ואם לא על מה שהוא אמר הוא ישלם..." והסביר שלקח את החפץ החד מהרכב כי "לאחר שהוא (המתלוון - ה.ג.) קיל אני קיבלת קריזה" וטען כי הגיע עם החפץ החד אל המתלוון "כדי להפיחו אותו והוא החל לתת לי מכות אז אני נתתי לו אחת".

שעה קלה לאחר שהסתירה חקירותו הראשונה בתחנת המשטרה הובא הנאשם לפני חוקר נוסף והتابקש לשוב ולתת את גרסתו ואת תגובתו לחשד לדקירת המתלוון וגרימת החבלה. הנאשם פתח את הודעתו בהצהרה הבאה "היה לי יכול עם העובך בחניון. הוא אמר לי שאני צריך לשלם יצא יכול. והוא קיל אותו ואת האישה אני דקרו אוטו... הוא התחיל לקלל אותו ואתה לקחת מהאותו ליד החלון חלק מספריים. החזקתי את הספריים ובאתי אליו נתתי לו מכוה לא רצינית. מצד של הגוף".

כשהتابקש להסביר למה התקoon שעה שטען שהמתלוון ניסה לתת לו מכות הבהיר "הוא בא לכיוון שלי הוא רק בא לכיוון שלי ואני تفسטי אותו. ש. כלומר הוא לא נתן לך שום מכחה? ת. לא, הוא לא נתן לך. [...] ש. כמה פעמים דקרו אותו? ת. פעם אחת... הוא לא נתן מכות לא לי ולא לסביבה".

5. בסיכון ביקש ב"כ הנאשם "לייתן משקל נמוך להודעתו (של הנאשם - ה.ג.) במשטרת מחמת הפרת החוק ברגל גסה ע"י השוטרים ללא שום הסבר בכך שלא הקילו את הודעתו - כמציאות החוק".

לטענתו, הנאשם נחקר בחשד לעבירה של חבלה חמורה באמצעות סכין, המתואימה לסעיף 333 בנסיבות סעיף 335, שעונשה המקסימלי 14 שנות מאסר, ועל כן הודעתו הייתה מחויבת בティיעוד חזותי או קולי על פי סעיף 7(1) לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 (להלן "חוק חקירת חשודים"), הקובל כלהלן:

עמוד 3

"**חקירת חשוד בעבירה מן העבירות המוניות בתוספת תתוועד בתיעוד חזותי...".**

אלא, שmagoff האזהרה, בשתי ההודעות שמסר, ניתן ללמידה שהמשטרה בחרה לחזור אותו בעבירות של איוםם, חבלה חמורה (שלא בנסיבות המחייבות של סעיף 335) והחזקת סכין ולא ייחסה לו את החלופה של גרים חבלה חמורה באמצעות הסכין.

בסוף יום גם התברר שלא בחבלה חמורה עסקין אלא בפצעה ובחלופה זו בחרה המשימה להעמידו לדין.

כל הדעות נהגה המשטרה על פי הדיון, כפי שנקבע בסעיף 7(3) לחוק **חקירת חשודים "חקירת חשוד בעבירה שאינה מונית בתוספת... תתוועד בתיעוד חזותי, בתיעוד קולי או בתיעוד בכתב".**

המשטרה בחרה שלא לחזור את הנאשם בחשד לביצוע עבירה שהעונש המירבי שנקבע לה הוא מאסר עשר שנים או יותר, כנקוב בתוספת, ועל כן לא הייתה מוטלת עליה החובה לטעד את חקירת הנאשם בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי וניתן היה להסתפק בתיעוד בכתב, כפי שנעשה.

קביעת משקל האמור בהודעות שתועדו בכתב מסורה בידי בית המשפט, על פי התרשומות מהמתועד, מעדויות גובי ההודעות וכמוון מעודתו של הנאשם בפניו.

6. מהתיעוד בשתי ההודעות מצטייר, בקווים כלליים, שבין אם המתلون תקף את הנאשם בשלב זהה או אחר של האירוע ובין אם ניסה לעשות כן, שאלת השטבה בהמשך, הוצאת המספריים מהרכב לא הייתה תור כדיעימות פיזי ולצורך הגנה עצמית, אלא לאחר שהנائب התעצבן ו"קיביל קרייזה", מכר שהמתلون קיל אותו ואת חברתו סבינה.

על רקע זה גם ذكر הנאשם בסופו של יום את המתلون, בין אם الآخرן, שהבחן ב הנאשם מתקרב אליו עם הסיכון בצורה מסוימת, היכה אותו עקב כך עבר לדקירותו (עובדת שאינה מוחחת על ידי המתلون), כפי שיפורט בהמשך ובין אם הגיע אל המתلون עם הסיכון וذكر אותו מבלי שקדם לכך מעשה תקיפה מצדיו של המתلون כלפיו.

כך או כך, מקריאת כל הגרסאות, שמסר הנאשם במשטרה, ניתן ללמידה שהקשר ביןין והüber כחות השני ביןין הוא שהוצאת הסיכון ודקירתו של המתلون לא הייתה אקט של הגנה עצמית, כמשמעותו בחוק.

גם אם עבר לדקירה עצמה הותקף הנאשם על ידי המתلون, לאחר שאוים על ידי הנאשם. עם המספריים, חל בעניינינו הסיג לקיומה של הגנה עצמית, הקבוע בסיפת הוראת סעיף 34 לחוק העונשין ולפיו "**אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהtanegotu הפטולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".**

חזקה כי אדם המוציא חוץ חד במהלך וויכוח מילולי חריף צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים בהם

האפשרות שהמותקף יפעל להדיפת הסנה מעליו, באמצעות העומדים לרשותו. חזקה זו לא הופכה.

7. ב"כ הנאשם חקר את גובי הודעות הנאשם על אמיתות התיעוד בכתב שערכו תוך השוואת בין הדברים שנאמרו על ידו בהודעתו הראשונה והשנייה והשניים הבהיימו כי דבריו נרשם כלשונם, ככלא עמד בפניהם כל מניע או אינטראס לשבש את גרטסו.

דוקא העדר התאמה מלאה בין הדברים, מלמד על תיעוד מדויק של הדברים, כשה הנאשם מתמיד באופן עקי לתרא את נسبות הוצאה המספריים ומטרת נטילתן ומגביר או מפחית את תגובת המתلون ועוצמתה אל מול האioms שהופנה כלפיו באמצעות המספריים.

זה המקום לציין כי גרטסו של הנאשם בהודעתו במשפטה תואמות את גרטסו כפי שנמסרה על ידו בתחום לשוטר הסיוור ולפיה הוצאה המספריים מהרכב ודקירת המתلون נבעו מ"איבוד עשתונות" או "קרייזה" בעקבות קללות שקיים המתلون אותו ואת חברתו.

8. בעדותו בבית המשפט ניסה הנאשם לשווות למשעו אופי של הגנה עצמית וכך נולדה גרסה חדשה לחלווטין.

על פי גרסה זו, אותה תיאר בהרבה, במלל חופשי, ללא היסוס ולא התלבות, במהלך הויכוח עם המתلون, לאחר שסירב לפניות המתلون לשלם עבור החניה אמר לו המתلون באגרסיביות שאם לא ישלם "**הוא זיין**" אותו. בשלב זה יצא מהרכב בניסיון לבירר עם המתلون מדוע הוא מדובר כך, אך הלה המשיך והתחיל **"לשיטול ולדבר עם הידיים, לחתן לו מכות ישראלי לחשוב"**, ובתגובה תפס בידיו.

בהמשך נכנס לרכב, אך שוב המתلون בא בעקבותיו, **"הוא השיטול ודפק מכות על החלון שלי. שוב יצאתי הוא רצ אלוי והתחל במכות ובקלות..."** הוא התחיל לקלל את סבינה... אז **הוא התחל לחתן לי מכות ואגרופים**. עדין לא עשתי לו שום דבר. המשכתי להחזיק לו את הידיים. זה קרה ליד הדלת של הנושא שלייד הנהג. **מרוב הפחד לא ידעתי מה לעשות.** רציתי שייתפרק ממנו ולצאת ממש... הוא המשיך עם המכות והקללות. פחדתי מאד. הדלת הייתה פתוחה. **לקחתני דבר שמחזק את החלון - ברזל. ניסיתי להפחיד אותו כדי שייתן לי לצאת...** אז הוא ראה ביד שלי משחו ושיר קפץ עליו. הוא התחל לחתן לי מכות. כדי להגן על עצמו, כשהוא נתן לי אגרוף, החזקתי את הברזל על הפרצוף כדי להגן על עצמו.... נראה מה הוא נחתך. בכלל לא ניסיתי לדקור אותו. ראייתי שהוא בקרייזה ומשיטול. רציתי רק לצאת ממש. בכלל לא הרגשתי שהוא נזכר".

לאחר שה הנאשם סימן לפרש את גרטסו המעודכנת, ביקש בא כוחו לשאול אותו מספר שאלות הבהירה, הנbowות מגRESET המתلون, מתוצאות השימוש במספריים - פצע דקירה באוזן בطن שמאלית וחדר בגב יד שמאל - ומגרסת הנאשם עצמו במשפטה, כדי להובילו להסביר באיזה אופן התגונן וכיצד נגרם פצע הדקירה בבטנו של המתلون, כמו גם כיצד מתישבת גרטסו בבית המשפט עם הגרסה שמסר במשפטה.

אך בעוד שעת התיאור במלל חופשי הצליח הנאשם לפרט, כמצאות אנשים מלומדה, התקשה מכך להתמודד עם שאלות בא כוחו ולתת את ההסבירים הנדרשים, התלבט, התחבט, השתהה, היסס, עד כי בא כוחו המלומד נראה אובד עצות, מופתע, נדהם ומיושש כשהתיחס בו פעמיחר פעמייל לא מאמין, את חוסר שביעות רצונו ואת אכזבתו מכך ש"שכח" את התשובות לשאלות אליהן הተכוון טרם הדיון, או כפי שטען בסיקומו כשניסה להסביר את תגובותיו לניסיונותיו לחוץ תשיבות מה הנאשם "הוא סיפר לי את זה אלף פעם".

ニיכר כי ברגע האמת כשהיה על הנאשם להזכיר מחדש החוצה, התקשה להזכיר בתשובות הנכונות, אליהן כלל הנראה הተכוון היטב, כאמור הפסוק "לשקר אין רגליים" קרי: כשנקלו לחוץ לא הצליח להתמיד בගרטונו השקרים, ולשמור על גרסה עקבית ויציבה, התבבל, השתהה, שבו כוחו נאלץ לשוב ולשאול אותו פעמיחר פעמיחר אותן אותן שאלות בתקווה לחוץ ממנה תשובה, כשהנאים רק חוזר פעמיחר פעמייל כמו הוא פועל מתרגש הגנה עצמית, שבו כוחו ביואשו מטיח בו, בין היתר **"יש לו חור במותן. תטעור, אתה רודום? מה קרה לך? איך נגרם לו החור?", "אתה אילם? ספר בלשונך מה עשית", "הכל בסדר? מה קורה? (ב"כ הנאשם נראה מופתע ונדהם)".**

ב"כ הנאשם ניסה בדרך הצורית להסביר באריכות את התנהלותו של הנאשם ולרשות שהותירה עדותו וכן אמר **"לבית המשפט זמן קצר מכך להתרשם מהעדים והוא לא מכיר אותם. הוא לא יודע מה סגנון דיבורם, עד כמה הם משתמשים או הסטנים או רהוטים או מבוהלים מהמעמד או לחוצים... אני אכן התעצבעתי על הנאשם בגל סגנוןיו המהווס, בಗל הלחץ שבו נמצא, בगל שהוא לא סיפר לבית המשפט את מה שקרה באופן רהוט ושטוף דבר שעלול להטעות את בית המשפט לחשוב שה הנאשם מסתר בדבר מה... העברית של הנאשם לא טובה כל כך. הוא איטי במחשבה וחושב הרבה לפני שהוא עונה. הוא הסן בתשובותיו, קצר ו konkreti".**

אולם לעובדה כי הסטנותו של הנאשם ניכרה רק כשהתבקש לתת הסברים ולהעמיק גרטונו סביר הנזקודה הקritisית והספציפית של המקרה, של נסיבות הוצאה הסכין והדקירה, לא היה לב"כ הנאשם הסבר של ממש והוא התחמק מלאתיחיס לכך.

התוצאה היא, שלאור התרשומות מchosר אמינותו של הנאשם בעדותו שלפני, במיוחד בכל הקשור לטענותיו כי התנהגותו באירוע נבעה מחשש מפני המתלוון ובמצב של הגנה עצמית מחד גיסא, ומайдן גיסא, לאור עקביותו בחקירתו במשטרת, גם לאחר שנוצע בעורף דין, לגבי נסיבות הוצאה "הברזל", כפי שנקרו בו פיו המספריים, והשימוש שעשה בו במהלך האירוע, מתוך "איבוד עשתונות" ו"קሪזה", עקב הקבלות שהשמי המתלוון כלפי חברתו סבינה, ולא בתנאים של הגנה עצמית, אני קובעת כי אני מעדיפה את גרטונו במשטרת, שיש בה משום הודהה בביצוע העבירה, על פני הגרסה החדשה שהעללה בעדותו בבית המשפט.

.9. מאחר שמדובר בהודאה הטעונה דבר מה, אבחן את הריאות היכולות למלא אחר דרישת הראיה הנוסף המספקה לצורך הרשעה על יסוד הודהה הנאשם במשטרה.

א. המתלוון פונה מיד לאחר האירוע, מהחניון, באمبולנס, לבית החולים איכילוב ואושפז להשגחה למשך יממה במחלקה הכירורגית.

במכתב סיכום האשפוז נרשם כי נמצא פצע דקירה באזור בטן שמאלית, שנסגר על ידי סיכות וכן חתך שטוח של כ-7 ס"מ בגב כף יד שמאל.

ב. תМОנות פצע הדקירה ופצע החתך, מלמדות יותר מאלף מילימטרות מוצעות מעשיו של הנאשם ומחזקות את הودאותו של הנאשם, ככל שהיא מתייחסת לדקירות המתלונן.

ג. לאחר הדקירה, לאחר שהמתלונן הזמין משטרה והגיע אמבולנס נכנס הנאשם לרכבו של חברתו סビנה ואמר לה לצאת מהחניון אף שידע שהמתלונן הזמין משטרה וכדבריו בהודעתו הראשונה במשטרה "הוא **התקשר למשטרת ואומר הגיע אמבולנס אני הלכתי**". לטענתו, כפי שתוארה באותה הودעה, עזבו את החניון, מבלי לשלם כי **"סビנה הייתה צריכה למכת לעובודה ואני הייתי צריך להגיע לחיפה"**.

לטענת סビנה, בהודעתה במשטרה, אמרה לנายนם, **"שהבוחר הזמן משטרת ושנכח"** אך הם עזבו את החניון לאחר שהגיע אמבולנס והמתלונן הלך, נוכחות התעקשותו של הנאשם לנסוע מהמקום, אף שאמרה לו **"שאין טעם לבסוף כי ימצאו אותו"**.

ההימלטות מהמקום לאחר שזכיר את המתלונן ולאחר שכבר הגיע אמבולנס לחניון מלמד על תחשות אשם, וחזק את הודאותו של הנאשם במשטרה.

ניסיונה של סビנה, בעדוותה בבית המשפט, להסביר את יציאתם מהחניון בפחד שחשו מהמתלונן, אינם מתרישב עם הנסיבות במקום בשעת יציאתם, לאחר, ש愧疚 לדרישה, עזבו את המקום לאחר שהאמבולנס הגיע והמתלונן פנה לעברו.

לא ברור מדוע היה עליהם לחוש באותו שלב מהמתלונן ועדיותם מתיישבת עם החשש, לפחות של הנאשם, שלחץ עליו על פי גרסתה בעדוותה במשטרה לעזוב, שייתפסו בגין העבירה שביצעו הנאשם.

ד. במסלול ההימלטות זרקה סビנה את "הברזל", באמצעותו ذكر הנאשם את המתלונן, והוא נמצא רק לאחר שהצבעה על מקום זריקתו, מתחת לאחד הפחים ברוח' יגאל אלון, סמוך למקום מעצרם.

לא האמנתי לדברי סビנה כי זרקה את המספריים **"ברגע של פחד כי לא ידעתי מה לעשות"**, כשל פि גרסתה הנאשם כלל לא ذكر את המתלונן.

ה. עדות המתלונן, מהויה למעשה ראייה חייזנית ועצמאית שבכוכה אף לשמש ראיית סיוע אם כזה היה נדרש, אף ראייה עיקרית, ככל שאtan אמון בגרסהו, הכל כפי שיפורט להלן.

10. **המתלונן** מסר את גרסתו בשתי הזדמנויות. הראשונה ביום האירוע שנחקק על ידי שוטר בבית החולים בו אושפז והשנייה בעדוותה בבית המשפט.

בגרסתו במשפטה תאר את הרקע להשתלשות האירוע, וחילק למעשה את האירוע לשני שלבים:

הראשון כסדרש מהנאשם לשלם את דמי החניה

השני לאחר שהבין שהוא אינו מתכוון לשלם ובקש ממנו לצאת ולא להיכנס יותר להחנות בחניון.

בשלב הראשון, כשהבהיר לנאים שהוא אינו מאמין לו שהקופה של הלילה אמר לו שהחניה ל-24 שעות, התעצבן, לדבריו, הנאים ונחיה מאד אגרסיבי "יצא מהרכב והתקרב אליו בצורה מאימת מס' ס"מ מאד קרוב לפנים שלי". הוא החל לאיים עליו שהוא יזין אותו ושאני לא מכיר אותו ושאני אצטער על מה שאמרתי לו ושליד החברה שלו לא נתתי לו כבוד... הוא התקרב אליו בצורה מאימת וחשבתי שהוא יתקו אותי ולכן הדפתי אותו ממני. הוא ניסה לתפוס לי את הידים ואני הז庭תי לו את הידים".

בשלב השני, לאחר שנראה למצלון כי הנאים נרגע והבין שאין בכוונתו לשלם, התיר לו לצאת ללא תשלום אף אם ביקש ממנו לא לשוב ולהחנות בחניון. גם אמרה זו קוממה את הנאים וכתיاورו של המצלון "הוא התחיל שוב להתעצבן עלך ואמר לי מי אתה אמרתי לו זה שטח פרטיז זוכות להכenis אותו או לא להכenis אותו. הוא אמר לי לאחר מכן שהוא יצא עם החברה שלו והוא ישם אותה לצד והוא יחזיר שיעזוב את החניון, ולא יחזיר לחניון יותר. הוא אמר לי חכה חכה נכנס לרכב ויצא ממנו כמו משוגע כאשר הוא מחזק מספרים בידי ימין שלו. הוא ניסה לדקור הצד, אני הדפתי אותו נתתי לו אגרוף בפנים אך למרות זאת הוא הצליח לדקור אותו... הוא ניסה לדקור אותו ואני הרחקתי אותו ממני. עם היד ולכן נחתמתי ביד ואז כאשר הוא דקר אותו במקביל נתתי לו אגרופים בצד להרחק אותו ממני. אצין שניסיתי להדוף אותו גם עם הרגל אך הוא התקרב אליו", כשבסוף דבר, כשהלך לכיוון האמבולנס שהגיע, נכנס הנאים לרכב ונסע מהמקום.

גרסתו זו עליה חזר גם בעדותו בבית המשפט, מתישבת למעשה עם גרסת הנאים במשפטה לפי הפונה הנאים לרכב להוציא את המספרים, בעקבות ויכוח מילולי שהוא לו עם המצלון ולא מפני חשש כלשהו שנבע מהתנהגות אלימה של המצלון כלפי שוררה בו חשש ופחד מפניו, בגרסתו בבית המשפט.

ב"כ הנאים לא הצליח לערער בחיקירתו הנגדית את אמינותו של המצלון, שהיתה עקבית וקורנתית לכל ארוכה, עם הדגשים כאלה או אחרים, מבליל להפחית חלקו, כשמספר שתקף את הנאים באגרופים ובבעיטה לרגלו, אך זאת כדי להרחק מעליו את הסכנה ממשית והמידת שנשקפה לו מהנאשם, שאיים פגוע בו, נכנס לרכב, החזיא מתוכו מספרים, התקרב אליו וניסה לדקור אותו באמצעות וכפי שהסביר, במהלך חקירתו הנגדית את האגרופים נתתי לו כשהוא רץ לעברי. קודם כל ניסיתי לעזור אותו עם הרגל שלי. שלא הצלחתי, ראייתי שהוא רץ עם המספרים פתוחים. ניסיתי לעזור אותו עם הרגל. שלא הצלחתי,CSR שראייתי שהוא התקרב אליו, הוא ניסה לדקור אותו בהתחלה מותן שמאל וצעק משה באטרף, ניסיתי להגן על עצמי. הגנתי על עצמי ונתתי לו אגרוף. זה היה עם הדקירה, כשהוא היה קרוב אליו. הגנתי על עצמי והתקפתי אותו ביחד. אבל הוא לא הפסיק לדקור אותו. נתתי לו אגרוף ואחריו זה עוד אחד. הוא ניסה לדקור אותו

בפנים. החתק ביד כשהגנתי על הפנים שלי".

כשעומת, בחקירתו הנגדית עם העובדה שלא סייר בחקירתו במשטרה שבעט בנאשם ברגל כדי להשתחרר השיב "לא כתבתי את זה, אלא השוטרים, בזמן שהייתי מאושפז בבית חולים במצב טראומטי. סיירתי מה שעה לישר. אם זה לא מופיע שם, זה לא אומר שהוא לא קרה".

עוין מודקדק בהודעת המתלוון במשטרה מגלה כי גם לחוקריו סייר שנייה להדוף את הנאשם גם עם הרגל, אך שגם גרסה זו לפיה גם בעט בנאשם כדי להרחקו לא עלתה לראשונה בבית המשפט, אף אם לא באותה עצמה.

לסיכום: התרשםתי כי בנגוד לגרסה הלא אמינה שמסר הנאשם בבית המשפט, מסר המתלוון גרסה סדרה, המתיחסת עם הנسبות שקדמו לאיור הדקירה, העיד בצורה רגועה, נשמע אמין ולא מתלהם. אופן מסירת עדותו מחזק את אמינות גרסתו. הרוגע שהפגין בבית המשפט נוכח שאלותיו והאשיותו של ב"כ הנאשם תואם את קור הרוח שהפגין בתגובה לתקפנות הנאשם על פי עדותו. אף אם היו שינויים מינוריים בין גרסתו במשטרה לבין גרסתו בבית המשפט, הרי שמדובר בהבדלים זניחים נוכח חלוף הזמן וכן העובדה שכפי שהמתלוון הסביר בעצמו - לא מדובר בסיפור שהוא "שין לעצמו" אלא באירוע שקרה לו ובכל פעם שהוא נזכר בו הוא עשוי לספר אותו בדgesים מעט אחרים, אך בסיסו המדובר באותו סיפור המגלם בתוכו את יסודות העבירה של פצעה בנסיבות מחמירות, מבלי שמתקדים הסיג לאחריות פלילית מכוח הטענה של הגנה עצמית.

11. אל מול גרסת המתלוון, עומדות גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם, כפישהבהירתי את התרשמותי לעיל, ושל עדת ההגנה סבינה, שסתורה בעדותה הן את גרסתה במשטרה ואף את גרסת הנאשם בעדותו בבית המשפט.

אף שלטענה אין לה כו�ן כל קשר עם הנאשם ולטענה אף כעשה על כך שסביר אותה במקרה זה, התרsmouthתי כי ניסתה בכל כוחה לסייע לו בהגנתו ולצורך כך חטאה באין אמירות אמת מעל דוכן העדים.

12. נותר לדון בטענת ב"כ הנאשם לפיה עקב מחדל חוקרתי לא יותר, לא נחקר ולא הובא לעדות עד ראייה אובייקטיבי, שעל פי גרסת המתלוון, כבר בהודעות במשטרה, מוכר לו מהחנין ויכול להשיג את פרטיו.

ניסיונות המשטרה לאתר את עד הראייה התמצאו בפניו למתלוון يوم לאחר האירוע, סמוך לאחר שחררו מבית החולים.

באותה פניה מסר המתלוון לחוקרת שהתקשרה אליו כי "שוחרר רק היום מבית החולים וסובל מכאב", עוד מסר לה באותה שיחה כי אינו יודע את שם העד, אך ידוע לו שהוא עובד בשגרירות וכי יכול למסור את פרטיו רק לאחר שיגיע לחנין ויראה אותו "אר לא יוכל לחנין בזמן הקרוב בעקבות פציעתו וגם חושש מלהגיע לחנין שוב".

לטענת ב"כ הנאשם מדובר מחדל חוקרי "היצור חזקה שבעובדת שלו הובא עד זה, עדותו הייתה פועלת לטובת

הנאשם והיה מאשר את גרסתו, שכן הפריד בין הניצים".

אף כי מוסכם על שטענת ב"כ הנאשם על מחדלה של המשטרה טענה נוכנה היא, אני תוהה לדעת באיזו משתי הגרסאות השונות שמסר הנאשם - האחת במשטרה והשנייה בבית המשפט, כפי שהובחר לעיל - סבור ב"כ הנאשם שהעד היה תומך.

לא בכספי לא טען ב"כ הנאשם למשמעות נוספת שיש לתת למחדל החקירה בהינתן כי ההלכה הנוגגת לעניין משקלם של מחדלי חקירה קובעת כי לא בכל מקרה מובילה ההימנעות מחקירה אל המסקנה כי קיימ ספק באש灭תו של הנאשם.

וכך באו הדברים לידי ביטוי בע"פ 9908/04, נעים נסראלדין (פורסם בנבו):

"**השאלה עליה צריך בית משפט לענות, היא לעולם האם הראיות שהובאו בפני די בון לצורך הוכחת אש灭תו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלת האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתנו היה להסביר. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראייה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע. כך למשל נאמר בע"פ 804/95 גרבינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209 - "הדין הוא שדי בראיה מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראייה "המכסימלית" שניתנת להשיג"**

על הלהקה זו חזר בלשונו כב' השופט א. רובינשטיין בע"פ 5386/05, בילל אלחוורט נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) כהאי ליישנא:

"**השאלה היא מהי הנפקות והמשמעות של מחדלי החקירה... במרקם שבهم נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחוש כי קופча הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... על פי אמרת מידת זו, על בית המשפט להכריע מה משקל שיש לתמת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיות מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 נайл חטיב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט גולדברג)... נפקותו של המחדל תלואה בתשתיית הראייתית שהנicha התביעה ובפסקות אותן מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בניסיבותו של כל עניין ועניין... על מחדלי החקירה להימدد בדרך כלל במישור הראייתי (عنيין מליך, שם). עוד קבועה ההחלטה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את הראייה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה בראיה מספקת', ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טוביה הימנה' (عنيין מליך, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכולת התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזכויו הנאשם, אם בראיות שהוצעו יש די להרשעה מעבר לספק סביר..."**

בעניינו, מצאתי כי די בראיות שהובאו לפני, כפי שפורטו לעיל, להוכחת אש灭תו של הנאשם מעבר לכל ספק

סבירchein במחדר החקירה כדי לעורר את החשש שקופה הגנת הנאשם.

.13. **סוף דבר:**

לאור קביעותי ולפיהן התרשםתי מאמינותו של המטלון ומחוסר אמינותם גרסאותיהם של הנאשם וסבינה, כפי שנשמעו בבית המשפט, ואימוץ גרסת הנאשם במשפטה, לגבי הנסיבות שהובילו אותו להביא את המספריים מהרכב ולדקור באמצעותם את המטלון, בהצטבר לראיות הדבר מה שפירתי, הגיעו למסקנה כי המאשימה عمדה בנטול להוכיח מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

התוצאה היא שאני מרשים את הנאשם בעבירה של פצעה כשהעבריין מזמין, על פי סעיף 334 ביחד עם סעיף 335(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים